

Saako toinen sanoa, miten pitää uskoa?

Menossa on yksilönvapauden aikakausi. Yksilö ja hänen vapautensa tuntuu olevan kaiken keskipisteessä.

Tämä on merkinnyt perinteisille instituutioille, kuten puolueille, mediataloille, pankeille, etujärjestöille sekä myös kirkolle isoa haastetta. Nykyajan peruskysymys on: saako joku sanoa, miten toisen pitää tai kannattaa ajatella tai vastaavasti, miten toisen olisi hyvä uskoa?

Lähetyskäskyssä Jeesus kehottaa menemään kaikkeen maailmaan kastamaan ja opettamaan ihmisiä. Opetus on siksi olennainen osa kirkon toimintaa.

Kristillisen uskon perussisältö määritellään uskontunnustuksissa. Kaksi tärkeintä ja yleisintä, Apostolinen ja Nikean, löytyvät Virsikirjan takakannesta. Uskontunnustukset määrittävät ensi sijassa uskon kovaa ydintä, ei etiikkaa tai uskonnon soveltamista käytännön elämässä.

Kirkon opetus uskon ytimestä liikkuu monissa kohdin aika yleisellä tasolla. Tulkinnoille jää tilaa. Uskontunnustuksen raamit eivät ole ahtaat, niiden si-

sälle mahtuu monenlaisia painotuksia.

Kirkon oppia on verrattu joen uomaan, jossa kirkon vuosituhantinen historia eri korostuksineen virtaa. Mukaan mahtuu monenlaisia opettajia, puhujia ja ajattelijoita. Maltillisia ja

Mukaan mahtuu monenlaisia opettajia, puhujia ja ajattelijoita.

radikaaleja, viisaita ja vähemmän viisaita. Eri kirkkokunnat, yhdistykset, liikkeet ja verkostot miljardeine jäsenineen pysyvät toimimaan samojen uskontunnustusten puitteissa. Erot niiden välillä tulevat ilmi useimmiten etiikan ja arjessa elämisen kysymyksissä.

Vaikka uskontunnustukset mahdollistavat tulkin-tojen moninaisuutta, ne sisältävät myös rajat, joiden

yli ei voi mennä menettämättä jotain olennaista kristillisen uskon ytimestä. Niin kuin joen penkat rajaavat joen kulkua, samoin asettavat uskontunnustukset reunaehdot sille, mikä on kristillisyyttä ja mikä ei.

Kirkon opetuksen tarkoituksena on auttaa ihmisiä tuntemaan Jumalaa. Opetus ja kirkon jumalanpalvelukset ovat julkisia. Sen sijaan ihmisen ja Jumalan suhde sinänsä ei ole julkisuuden piiriin kuuluva. Kirkon tai kanssakristityn ei tule tällä alueella määrällä tai peukaloida toisen uskoa. Kyseinen yksilöllinen ja intiimi suhde on hyvä jättää rauhaan ja luottaa ihmiseen – ja ennen kaikkea Jumalaan.

Ville Niittynen

Kaarinan seurakunnan
kirkkoherra

